

TỰ BẠCH của THANH-THANH

TỰ-BẠCH

Đây là những vñn thơ tha-thiệt nhñt
Tôi đã làm trong đáy ngục trñn-gian.
Mẹ Việt-Nam càng khñn-đñn nguy-nan
Càng đau xót lòng con, dân hiñu-tñ.

ñy là lúc lương-tâm mình tự-xñ
Dù cho mình chñng có tội-tình chi!
(Thà gian-tham, nhñng-nhiñu, bạo-tàn đi!

Hay dñt-nát, biñng-lười, ham hưñng-lạc!)

Nhưng, đại-nghiệp đã lâm thời mục-rạc:
Oán trách gì thì cũng đã long-đong!
Tñ-Quñc ơi! Day-dứt lẽ hưng-vong*,
Sñu hận ñy biñt ngày nào rña sạch?

“Quñc-Gia hưng vong, thñt-phu hữu-trách!”

*

Gñi vñ đâu, niñm cô-trung thiñt-thạch,
Khi biñn trời khuñt bắt bóng cò thiñng?
Gác nợ chung, vñ bám níu tình riêng;
Chính tñ ñm: đường cùng, nhưng lñi thoát.

Vâng! Giữa cñnh thân tàn, đời dập nát,
May-mñn thay! tôi đạt được thiên-đường:
Một gia-đình với vợ quý, con thương,
An-ñi, dưỡng nuôi tinh-thñn, vật-chñt.

Nên tôi dệt những vñn trñu-mñn nhñt
Dành cho con, cho vợ, cho người thân,
Đñ phñn nào ghi nhớ mñi thâm-ân
Đã nâng đỡ, nñu không thì đã quý!

*

Trong đày-đọa, trong tận cùng thẳ-lụy,
Giữa đàn cừu dưới móng vuốt sài-lang,
Có những bạn tù khí-phách hiên-ngang
Đã đứng dậy, khinh lờn phường độc giết.

Họ đã chết để cho mình được sống,
Được tự-hào mà ngẩng mặt, vươn lên.
Thà ở nơi nào, không tuồng, không tên;
Chứ đã biết, làm sao quên họ được?

Nên tôi chép một đôi lời tóm lược
Để di-lưu cho họ với gia-đình,
Và để họ dưới mắt đỡ tội vong-linh
Đã xé thân lột đường cho mình tiến tới!

*

Thơ tôi đó: có người xưa, cảnh mới,
Từ trong tù ra đất rộng, trời cao;
Có nghĩa mẹ hiền bát-ngát trăng sao;
Có tình chị quý bao-la đất nước;
Có anh, có bạn, có em... lỡ bước
Theo đường tà rồi mới thấy sa chân;
Có chàng “đội-lập” ngưỡng-vọng thù-quân
Đội địch đến mới vỡ lòng, sáng mắt;
Có nàng thi-u-phụ, tay bưng, tay dệt,
Tìm Tự-Do mơ ước vượt trùng-dương;
Có chú tu-hành cũng vướng tai-ương
Phải nhập-thật để giành quyền sống đạo;
Và, chết-độ, với ngu đến, ngược-bạo;
Và, đêng-bào, trong kìm kẹp, lăm-than...

*

Ở trong tù, có những lúc bẽ gan:
Không chết giặc, mà còn do phía “bạn”!
Tôi đã dùng thơ mài giũa, đúc đạn...
(Nhưng, hiện-thời xin tạm gác sang bên)

*

Có những bài thơ mà trí lụn vùi quên
Nên tiếc mãi, khôn vãn-hồi chính-xác:
Những ý xuất-thần, những vãn tuyệt-tác,
Những con yêu phiêu-lạc cựa tình-thần...

*

Thơ cũng ào vào mạch máu, luống gân
Với tin-tức vãn bà-con hồi-ngoại:
Hoàng Cơ Minh, Võ Đại Tôn... thắp sáng lại
Ngọn đuốc soi đường giải-cứu Quê-Hương,
Và có em tôi, Lý Tòng thân thương,
Với cuộc vượt ngục lòng danh thẹn-giới .

*

Tôi hãnh-diện là không hề động tới
Hồn Thơ mình khi ở dưới búa, trên đe .
(Sao có người đem Nghệ-Thuật ra khoe
Làm cựa đứt dăng cho loài ghẻ gớm!)

*

“Cơn Ác-Mộng” tuy không ra mặt sớm
(Vì thiếu tiên!) song muộn vãn hơn không.
Nó vãn là chứng-tích cựa thu gài chông
Mà Đất Nước rơi vào trong bết-hạnh.

*

Xin cựa nguyện cho trời quang, mây tạnh,
Chôn chuyện buồn theo Thuyền-Kẻ Hai Mươi ...

THANH - THANH